

HEIMHUG

Lagsavis for U.L. Daggry, Alteren

Nr. 3 - september 1997

Bygda

av

Ørjan Klaussen

Eksamensoppgave norsk hovedmål, Mjølan Videregående Skole.

På bygda er det godt å leve,
langs fjell og daler kan tanker sveve.
Mark og enger ses mil på mil,
i det fjerne øynes det en bil.
En bil med folk som ser og titter,
bygdas liv og glede smitter,
ja, på bygda er det godt å bo.

Bygda har mye å by på,
så lytt godt etter nå.
Som nevnt har den fjell og daler,
bygdefolket har mer som de anbefaler:
skog, mark, fisk, fugl, sjø,
og et kjempegodt nabomiljø,
ja, på bygda er det godt å bo.

I bygda er det få butikker
en selger det en spiser og drikker.
For mat og drikke må jo alle ha
for i jorda kunne ta og spa.
Om kvelden blir det rolig og stille,
ikke som byen, hvor roen er en sovepille,
ja, på bygda er det godt å bo.

Bygdefolket er et eget slag,
sammen har de velbehag.
En dram i ny og ne,
gjør de lette å be.
Lette å be om det meste,
men hjelpe? ja, det gjør de fleste.
ja, på bygda er det godt å bo.

Bygda er barnas paradys,
leken svinger seg som sommerbris.
Lystig, leken og alltid lett,
denne form for lek er nok rett.
En trenger ikke å bekymre seg for trafikk
å kjøre sakte gjennom bygda er en skikk,
ja, på bygda er det godt å bo.

Om våren drepes bygda gleder
grunnet det en kaller "møker-spreder".
Den sprer lukt og uhygge,
den sprer seg fort, ingen er trygge.
Men så kommer sol og sommer,
gresset blir grønt og gleden flommer,
ja, på bygda er det godt å bo.

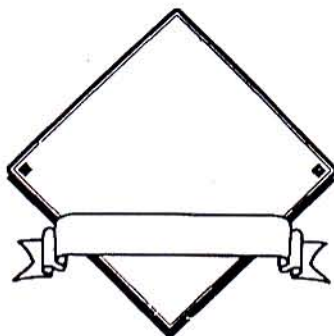
Vår og sommer tar brått slutt,
Kong Vinter kommer med sitt krutt.
Sneen daler tung og hvit,
snømåkking er synonymt med slit.
Men barna leker i akebakken
har det gøy, selv med snø i nakken,
ja, på bygda er det godt å bo.

Bygdelivet er "fryd og gammen",
alle står på, står på sammen.
Folk som i ei bygd vil bygge
kan nok føle seg veldig trygge,
på at de blir passet på
og nye venner nok vil få,
ja, på bygda er det godt å bo.

*Stå på, Ørjan - her er mange fine tanker å
bearbeide videre.*

hilsen oss i **HEIMHUG**

LEDERENS LEDER

Vi ser på kalenderen at det er høst, men i skrivende stund er det ingen synlige tegn i naturen på at dette er tilfelle. Det eneste sikre høsttegnet må være at folk rundt om er opptatt med å sikre vedforsyningen for kommende vinter. Det hugges og skjæres, det kappes og stables i nær sakt alle hjem for tiden. Nåja de fleste er vel formodentlig ferdige med denne sysselen allerede.

Vinterforrådet med multer og andre delikatesser som naturen måtte tilby er også på plass i endeløse reoler eller i overfylte frysebokser i de mange hjem.

Med andre ord, en sommer er over. En sommer som vi husker med både sorg og glede.

Hva så med oss ? UL Daggry har bevisst holdt en lav profil dette året for på den måten å få ned kostnadene til lagets drift noe. Kostnader som forrige år var for høye sett i forhold til det inntekspotensiale vi for tiden har.

Hva så med inntektene fra årets revy, vil mange si. Alle inntekter som undergruppene har i løpet av året er inntekter som etter beste skjønn, om på forskjellig vis, blir tilbakeført til fellesskapet.

Det ligger derfor helt og holdent på hovedlaget å sørge for store nok inntekter til drift av laget. En oppgave som ikke alltid er like enkel.

En av de sikreste inntektskilder hittil har vært soareene våre. Det vi registrerte forrige år var at denne inntektskilden ble noe mer usikker enn tidligere. Før høstsoareen sin del ble det bare såvidt overskudd og før julesoareen ble overskuddet mindre enn forventet på grunn av at for mange trakk seg i siste sekund.

UL Daggry er imidlertid avhengig av disse inntektene og vi vil derfor oppfordre alle altermæringer til å kombinere det å støtte laget og dermed seg sjøl og fornøyelse slik at vi alle kan ha gleden av å ha et Steinrøys som står klart til alles avbenyttelse.

Til sist vil jeg be om følgende : Er det noen som har geniale forslag til nye inntektskilder UL Daggry så meddel dem til oss i styret. Det vil lette vårt arbeide.

Med hilsen Lars Forsbakk

leder

Skolefritidsordninga (SFO)

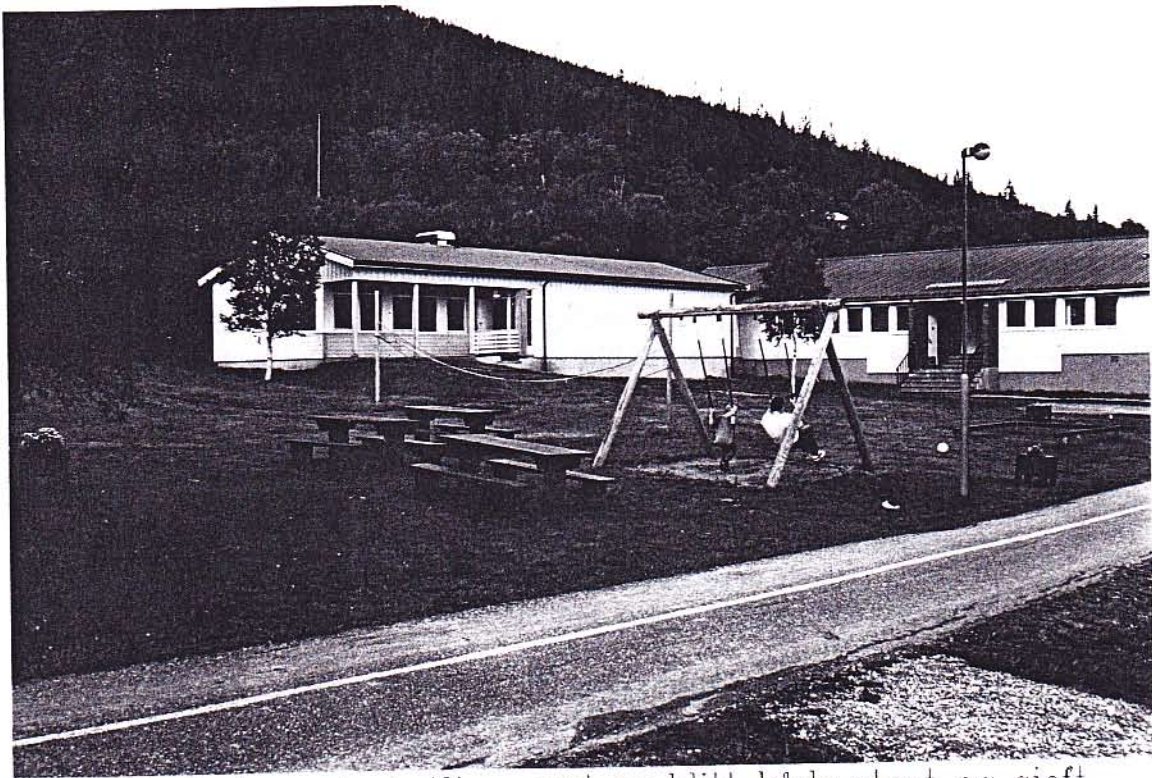
på Alteren er nå kommet igang, i flotte lokaler i det nye tilbygget på skolen.

Pr. dato er det opprettet 15 plasser, som er besatt, men det foreligger planer om å opprette flere. Dette sier skolefritidsassistenten May, som har en 60 % stilling her. SFO er et tilbud til de yngste elevene som slutter tidlig, mens foreldrene fremdeles er på jobb. De kan da være her og leke med andre barn, fra skoleslutt og helt til 16.30 om nødvendig. De får også mat her.

Assistenten forteller at det også er ei 10 % stilling om morgenen her, slik at noen kan være her også da.

I den nye reformen er grunnskolen utvidet til 10 klasser, derfor er en 2.klassing i år det samme som en 1.klassing ifjor. Derfor var det i år spesielt mange spente fjes å se i skolegården.

Da **HEIMHUG** var på besøk, kl. 15.30 en dag, møtte vi tre av disse som nyter godt av skolefritidsordninga. Han som satt i huska poengterte sterkt at han gikk i 2.klasse (han begynte i år). Det er klart at dette året vil det være en del prestisje å hente for den som er så heldig å være i rette alderen.

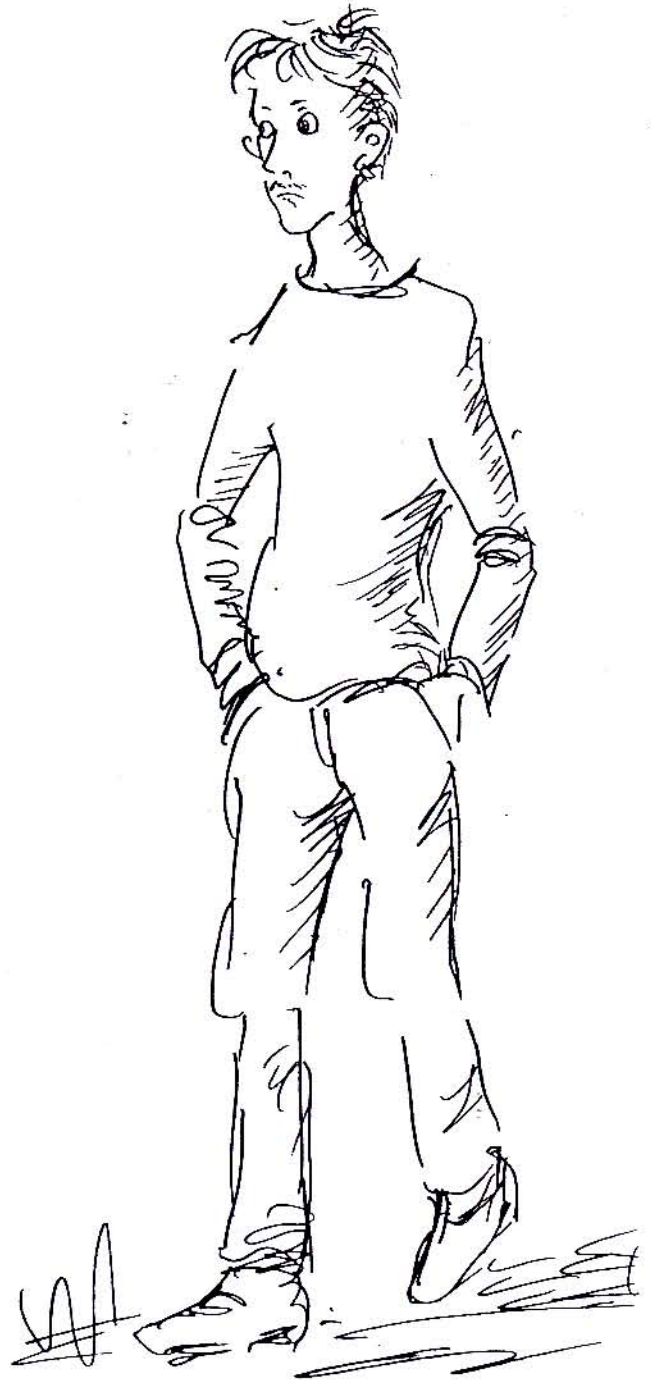
Det nye skole bygget på Alterneset er blitt både stort og gjeft. Det er satt opp flere fine leke apparater på skole plassen så det skulle være rikelig å finne på for de minste elevene viss skole dagen skulle bli for lang

Heimhug heve fengje inn åt redaksjonen eit
dikt som nokre ungdomar i ei nabogrend fann
på å skrive ein gong i eit lystig lag.
Namnet på grenda skal ikkje røypast her - men
det byrjar på Langvass og endar på grenda ...

Kvar har Kvare kvore?

Kvar har
Kvare kvore?
Heve Kvare
kvore her?
Kva kvar
meininga til Kvare
der han hadde
måtte kvore.
Kvare kunne
heve vore ein
kvar plass.
Men Kvare valde
å vera der han var.

P. A. Granlund
H. S. Johansen
i samskipnad.

Her kjem Kvare attende

EN REISESKILDING - VI DRO TIL HØYLANDET PÅ REVYFESTIVAL..

.... V/ Mette Røbergeng

Etter at "Alteren badeland" hadde tappet ut vannet, ble det klart at vi var klarert for deltakelse i Norges store revyfestival på Høylandet.

Det var jo artig.....? Etter intense omskrivninger av manuset til "helsereformen", samt endel sosialt samvær med innlagt øving på Steinrøys, var fortrøppen klar til avreise.

Det var eg og ho Ingvild som skulle delta på kurs: "regi og produksjonsledelse". Vi hadde ordnet oss med teltplass på den store campingplassen, så det var på stell. Ingvild hadde med sitt store hustelt, og ved avreise ble vi klar over hvor tungt og svært det var. Vi skulle jo reise med toget, og ha med diverse annet også. Også hadde vi bestilt hvilestol med fotstøtte, ikke noe småtteri.

Vi ankom Mo stasjon onsdag kveld, medbringende:

2 kolli hustelt, campingbord og stoler, x antall bagger og ryggsekker, soveposer + Ingvilds beautybag og min nyrestein.

Etter STERKT påtrykk fra meg, fikk vi sjekka inn husteltet på reisegods til Grong stasjon. Derfra skulle vi ta drosje til Høylandet.

Vel plassert på toget ble vi nærmest overfalt av en konduktør som med et hånflir lurte på om det var vi som hadde med oss et "rått" hustelt?

Ingvild ble en smule provosert over et slikt utsagn, og det medførte en tildels heftig debatt om hvorledes teltet var blitt vått. Det endte med at hun beskyldte NSB for å ha forårsaket vannskaden, slik at teltet skulle bli tyngre og dermed dyrere å få sendt....

Konduktøren tilkalte forsterkninger, slik at alt personale på natttoget til Tr.heim var samlet i restaurantvogna sammen med oss.

Etterhvert sporet debatten helt av, og havnet via en blomstervannende dame i Sandnessjøen - til sykehusdebatten.

Konklusjon: "det er klart at hovedsykehuset på Helgeland må ligge i Sandnessjøen, det er jo der det bor mest syke folk".

Det hele endte med at konduktøren med det grønne flagget lovet oss dyrt og hellig å stoppe så lenge på Grong at de ble kvitt både oss, bagasjen og det råe husteltet....

Da viste Ingvild fram reportasjen i Rana blad, hvor U. L. Daggrys deltakelse i revyfestivalen var behørig omtalt. Da ble de klar over hvilket berømt hustelt de fraktet, og det hele ble avrundet med stående applaus.

SEKVENNS "HVILESTOL MED FOTSTØTTE"

Å reise på tur med Ingvild Gjølstad kan være en psykisk belastning til tider.

Muligens var det derfor vi fikk hysterisk latteranfall, da vi skulle bevege oss gjennom vognene forbi alle sovende medpassasjerer som ikke antet hvilket drama som hadde foregått i restaurantvognen.

Glad var jeg da det var tid for en rolig stund i de høyt prisede hvilestoler.

Men akk o ve: fotstøttene fikk vi aldri kontakt med, Ingvild var for lang og jeg var for kort.

Vi fikk bare et pledd på deling, og vi reiv og sleit i hver vår ende hele natten.

Klokken halv fem ankom vi Grong, og fikk lastet av pakkenellikene.

På stasjonen fikk vi overlevert 1 kolli reisegods med et lurt smil fra ekspeditøren: "var det vårt hustelt?" Ryktet hadde gått fortere enn toget....

På Grong stasjon slo vi opp campingbord og stoler ,og spiste frokost sammen med 3000 knort . Så gikk vi innomhus og forberedte en revytekst som vi skulle bruke på kurset om ca. 3,5 timer. Den ble veldig morsom .,Jeg lo slik at nyresteinene begynte å røre på seg ,og jeg måtte dope meg ned med smertestillende. Da ble Ingvild redd og sa at nå er det alvor. Og det var det ,for hun lette fram beautybagen og tok sitt morgentoalett. Etter det var klokka blitt seks,og vi kunne ta drosje til Høylandet (med dagtakst).

Turen gikk fint,Ingvild var rolig og grei. Men en ting vil jeg si,sauene i Trøndelag eier ikke oppdragelse . De lå midt i veien og rikka seg ikke av veien for bilene. Så Båsmoværingene har sannelig ikke noe å klage over, Per-Harald sine sauer flytter seg ihvertfall når man jager dem .

I syvtia om morran ankom vi campingplassen ,og fikk anvist et stort felt midt i leiren . Der skulle det bli plass både til det berømte hustelt og til campingvogn og flere telt etterhvert som de andre Alternværingene kom til. Det første som møtte oss ,var en drita full eldre herre ,som lurte på om vi visste hvor han bodde. Han ba oss også med på fest ,men vi takket nei.

Jeg rullet ut min medbrakte skumgummimadrass (man må ligge godt med nyrestein) ,mens Ingvild satte opp teltet . Hun var riktig flink ,og hadde medbrakt bruksanvisning. Så var det tid til å markere sitt revir. Det kom nemlig stadig folk og ville sette opp telt rundt oss. MEN DET GIKK JO IKKE ,FOR VI VENTET JO PÅ FLERE ! ,sa vi . Tilslutt gikk jeg til vaktbua og rasket med meg flere meter markeringsbånd (politiets røde og hvite) De festet jeg på noen påler ,og fikk avmerket vårt område før vi dro avgårde på kurset. Det var full rulle ,masse trivelige revyfolk å bli kjent med. Kurslederne var erfarne teaterfolk ,og vi fikk med oss en masse tips og ideer.

Etter kurset dro vi tilbake til campingen ,og der var det sannelig noen som drev og fjernet våre markeringsbånd og skulle innta vårt område !

Vi satte hardt mot hardt ,men måtte avstå noen kvadratmeter til innpåsletne trøndere.
Etter denne fysiske anstrengelsen,seg jeg ned på madrassen .
Der ble jeg observert av pressen,en journalist fra "Her og Nå " i P 1 ,slo seg ned på madrassen og intervjuet meg om forventninger til Høylandsoppholdet .
Ifølge Ingvild skrudde jeg på autopiloten og skaravlet villig vekk. Jeg var mest opptatt av å ikke skjemme meg ut ,ifall mora mi hørte på radio.

Fru Gjølstad ble da ikke spurt om noen ting,og det var et hardt slag.
Hun måtte innta en konjakk for å komme seg . Etterpå anklaget hun meg for å ha innlatt meg med fremmede menn på madrassen,men det var bare ren misunnelse.

Så var torsdagskvelden kommet,og vi var ren og pen og klar til å dra på 10-års jubileumsrevy . Forestillingen ble holdt i et stort sirkustelt,og køen for å komme inn var 1 km . Sosialt samvær i kø på Høylandet er morsomme saker.Vi så MASSE kjendiser: Tore Skoglund,Arthur Arntzen,Berit og Ove Aunli,Johan J. Jakobsen, Tom Sterri, Øystein Bache,Stein-Roger Bull,Ingvild Gjølstad (stryk det som ikke passer)

Forestillingen var en STOR opplevelse . 5000 entusiastiske tilskuere,og stor feststemning.
Da "fergemannen " fra Stord teaterlag vinket sine biler ombord ,trodde jeg taket skulle løftes. Og det er mange flinke folk blant de glade teateramatører i Norges land.

Etter forestillingen var det mulig å få kjøpt seg mat i et stort restauranttelt.
Der var det øl og middag i lange baner,og et team fra TV 2 kom og satte seg ved siden av oss. Ingvild ble kjempeglad ,for hun trodde at nå var det hennes tur til å bli intervjuet.
Men den gang ei . De var bare interessert i å få tak i revygruppa fra Svalbard.
Ingvild gjorde sitt beste for å spille isbjørn ,men det nyttet ikke.
Konklusjon etter erfaringer med pressen : Vi liker NRK best !

Nå skulle vi heim og legge oss, men det var lettere sagt enn gjort. Full fest rundt oss på alle kanter,sang og spill til langt på natt. Ingvild "smaka mesta kje sømn " heile natta.

Neste dag var det frokost i det grønne,sola skinte og det var VARMT.
De siste festligheter tonet ut i køen foran matbua på campingen ,mens vi dro på kurs.

Vi passet på området vårt etter tur,for utpå fredag kom det store mengder med folk ,telt,biler ,bobiler og campingvogner. Vi bare stirret steinhardt og sa : OPPTATT!
Likevel måtte vi avstå fra stadig mere land. Tilslutt måtte vi spre bord ,stoler ,madrasser utover ,slik at det så ut som det bodde folk på hele området .
Gleden var stor da resten av gjengen fra Alteren ankom utpå kvelden.Telt ble satt opp, campingvogn plassert , og vi fikk det riktig så kjekt.

Så var det tid for øving på scena i det lille revyfeltet . Der skulle vi i ilden neste dag kl. 13.00. Hele apparatet rundt oss aktører var helt profesjonelt, fra lys, lyd ,rekvisitt. Vi måtte bare si hvordan vi ville ha det ,så ordnet de alt. Kjell-Ivar presterte å ødelegge et bord allerede ved første gjennomkjøring,så vi ble lagt merke til .Her var det full innsats !Vi fikk øve 2 ganger og vekk med oss,inn med neste .

Festlighetene på campingen ble ikke mindre utover fredagskvelden. Der var hele musikkgrupper som utfoldet seg ,t.o.m. et TROMMESETT ble båret fram og brukt flittig utover natten . Vakter så vi lite til ,og det ville vel vært som å skvette vatn på gåsa . Stemningen var fin ,alle var blide og mange var fulle. Vi Alternværingene holdt oss stort sett ved teltene ,bortsett fra Kjell-Ivar og John. De testet forholdene i området rundt teltene våre,de testet hele natta og til langt utpå morgenkvisten.

Så var lørdagen kommet ,og i steikvarme satt vi bak revyfeltet og ventet på sminking. Det gikk som på samleband,inn kom unge menn og dro ut som gamle damer.Sminkørene var fagfolk som kunne sine ting. At vi ble svette av all ventingen ,er mildt sagt. Det var 28 grader ,og steiksol. Nervøsiteten steg,vi ble kalt inn bak scenen ,og der sto vi og hørte konferansieren :

"Nå kommer U. L. Daggrys teatergruppe,de vil vise oss hva som skjer hvis helsereformen til Hernes slår til" VI VAR IGANG!
Lyset på scena ,og Elin den modige føk inn "herregud ,eg må ha en lege "....
Publikum var med ,Sissel fikk mest applaus og latter for sin sjekking av indre organer. Underbuksehumor slår alltid an. Så var vi ferdige,ut med oss,inn med neste nummer. Det var nesten så man følte seg litt snytt,gikk det så fort ?

Men artig var det lell . Artig å føle på stemningen blant aktørene,der var blanding av dialekter fra alle kanter av landet. Men trønderne var i flertall,og på heimebane . Da forestillingen var over ,ble alle samlet utenfor teltet . Nå skulle vi få vite hvem som gikk videre til finalen samme kveld . Det gjorde ikke vi ,og takk for det . Det hadde blitt en heit ettermiddag med prøver i storteltet,samt 2 forestillinger

Glade og fornøyde vandret vi til vår teltleir . Etterpå var det tid for bading i elva , bespisning , før vi vandret sammen med flere tusen andre bort til det store sirkusteltet. Denne kvelden var køen flere kilometer lang,og stemningen på topp fremdeles. Sola skinte ,og vi sangVi satt i flere timer på gebrekkelige campingstoler ,ikke så vi så godt ,men vi hørte ! Vi flira og klappa,Ina fikk det store latteranfallet av en folkemusikkparodi, ja vi hadde alle våre favoritter. Og stemningen i teltet ,ja det var en opplevelse fra ende til annen .

Ut i sommerkvelden etterpå,festen fortsatte ut i de små timer. Dessverre var det jo enkelte festdeltakere som ikke skjønnte hvor grensen gikk. Å henge over bilfløyta midt på natta er ikke så morsomt når bilen står inne på en campingplass. Det virket som om endel ungdom kom dit bare for å herje . Og vaktene glimret med sitt fravær. Akkurat denne siden av festivalen var dårlig. Men vi ble enige om at i Trøndelag var kanskje reglene slik at det skulle være stilt sånn 5 over syv om morran....

Tilslutt måtte han Tor ta fram storstemmen, og da ble det stilt...nesten.

Sissel sa det ganske fortreffelig neste morgen : "det er første gang eg ha lie i telt medt i et festhus.." Sånn var det .

Men søndagen kom ,ubønnhørlig. Lars åt kløkt smør på maten ,og var såre fornøyd .

Kjell-Ivar holdt ut lengst i steiksola. Tilslutt mente Øyvind at vi måtte dra han forsiktig ut av teltet ,i tilfelle kjøttet var løsna fra beinan... Vi fikk tatt ned vår teltleir,og lastet alt inn i bussen (heia Albinussen Reiser ,grei sjåfør)

John og Kristian badet til siste nikk,så vi fikk sett på området rundt elva før vi dra avgårde. Heimturen gikk fint,alle var trøtte og tørste. Vi stoppet på Laksforsen og spiste middag.

Vel heime var vi enige om at det HADDE VÆRT EN FIN TUR!

Takk for laget til deltakerne :

Tor Lian ,Sissel Malmbekk ,Mette Hansen , Bjørn- Tore Børsheim og lille Kristian, Lars og Ina Forsbakk,Elin Børli Jenssen, Øyvind Sneffjellå ,Kjell-Ivar Skjærvik, John og Kristian Gjølstad og Ikke minst : min teltkompis Ingvild. Uten deg hadde ikke turen blitt den samme...

Og om 2 år er det revyfestival igjen!

Del takerene på årets Revyfestival. Fra bak til venstre: Øyvind Sneffjellå, Kjell Ivar Skjærvik, Sissel Malmbekk, Ina Forsbakk. Foran: Mette Røbergeng, Elin Børli Jensen og Mette Hansen

Smatt om lítt ... lítt om smatt

Vi kan rapportere om normal oppslutning til årets stortingsvalg. Men allikevel er det altfor lav oppslutning om valget på Alteren, mellom 50-60 % oppslutning er altfor lavt og langt under gjennomsnittet både på landsbasis og i komune.

Hva med en male/tegne-klubb - eller en lese-sirkel på Alteren?

Vi kunne tegne/male sammen, og ha det litt sosialt.

Vi kunne lese bøker sammen - og diskutere dem etterpå.

Noen som er interessert i starte noe sånt?

Ta kontakt med Nancy Alterskjær - 75 16 28 06.

Husk Høstsoaren den 26. oktober!

Reisebrev fra USA

av Ina Forsbakk

Rocky Hill, Connecticut, 4.9.97.

Kjære Heimhuglesere,

jeg er blitt amerikaner! - Vel, ikke helt, men nesten. Når dere leser dette så har det gått to måneder siden jeg reiste over "dammen". I skrivende stund er det litt over en måned. Tida flyr og jeg opplever noe nytt og amerikansk hver dag.

Det jeg gjør er å være au-pair, jeg tar vare på lille Brenna, fire år, fem dager i uka. Hun er enebarn og bærer visse preg av det. Jeg tror hun må ha all verdens leker, kjoler og pynteting. Ja, hun er bortskjemt, men jeg syns hun blir oppdratt på en god måte. Foreldrene hennes er opptatt av at hun skal være høflig, takknemlig, og at hun skal lære ting i hverdagen, ikke bare leke. Brenna går på skole tre dager i uka fra 08.00 til 12.30. Da har jeg fri! Av og til reiser Jeanne, vertsmoren min, på business-reiser og da vil Frank, vertsfaren min, at jeg skal være tilgjengelig ifall han trenger litt assistanse med datteren.

Vertsfaren min er noe dere vil kalle en ekte amerikaner: En 150 kg. tung altetende TV-tittende kar med eget firma og tre biler i garasjen. Frank er italiensk-ættet og dermed full av følelser som utålmodighet, irritasjon og kjærlighet (til mat!). Jeanne er smart (utklasser sin ektemann i intelligens), snill og tålmodig. Hun er pen og slank (men går på urtepillediett), altså: sin livsledsagers rake motsetning. Jeg trives ilag med denne sammensetninga av folk selvom jeg av og til irriterer meg over Franks egoisme eller Brennass stahet.

Reisen over gikk fint. Den tok 11 timer med fly, inkludert bytte på Heathrow, London. Jeg traff flere jenter i samme situasjon - fra alle kanter av Norge. Sammen stresset vi oss gjennom flyskrekk, drassing på TUNG bagasje, og billettproblemer.

Alle som kommer til USA som au-pair må tilbringe tre dager på orientering i sin organisasjons regi. Jeg reiser som au-pair i en organisasjon kalt *Au-pair in America*. Denne orienteringa skal gi oss en informativ og trygg start på oppholdet i USA. I løpet av disse tre dagene (på et luksushotell i New Jersey) satt vi for det meste rett opp og ned og hørte på ei kjerring som snakka, snakka og snakka. Men vi fikk også en helaftens tur til New York City! Og det var saker det! Vi fikk oppleve berømte steder som World Trade Center, Chinatown, Rockefeller Center, Manhattan - Wall Street, Times Square, Broadway, South Street Seaport og Empire State Building! I 82. etasje fikk vi en super utsikt over metropolen, en utsikt som aldri ender ...

Nå som jeg er blitt husvarm, ser jeg litt forskjellig på tingene enn hva jeg gjorde i starten. Jeg tror aldri jeg har vært så høflig som da jeg først kom hit. Jeg var jo ikke helt sikker på min nye familie. Språket, mentaliteten, og vanene var delvis nytt for meg og vi måtte alle bygge opp gjensidig tillit og respekt. At Brenna skulle bruke tid på å knytte seg til meg var jeg forberedt på. Jeg må innrømme at den første tiden var tøff: jeg var ny, hun savnet sin gamle au-pair og testet meg i alt som heter tålmodighet. Nå går det mye bedre, vi er begge kommet inn i hverandres "rytmer" og jeg har funnet noen knep som holder henne i ørene.

Huset er stort! Dobbeltgarasje, fire soverom, fire bad, tre stuer, stort kjøkken m. spisekrok, kontor, hall (med lysekroner), vaskerom + en hel etasje (kjelleren) som står tom. Vi har vaskehjelp en gang i uka og folk som kommer og klipper plena. Jeg sliter meg ikke

akkurat ut på husarbeid. Egen bil har jeg óg. En 1978(!) -modell sølvgrå Cadillac! Den er ca. to ganger så stor som Golfen vår hjemme og var vanskelig å manøvrere i begynnelsen. En gang kjørte jeg inn i garasjeveggen fordi jeg trodde jeg hadde god klaring ...!

Siste uka i august tilbrakte jeg sammen med familien i Newport, Rhode Island. De har sin "time-share" leilighet der som vi bodde i. Newport er en typisk havneby (for rikfolk vel å merke). Dere skulle sett alle luksus-yachtene som lå der nede, skal vedde på at eierne drar dit bare for å vise seg.

Jeg har også vært i Boston, hos venninna mi, Randi. Byen er vakker, og har tatt vare på sin gamle arkitektur. Mye er restaurert og bare noen få skyskrapere stikker opp i været. Vi var bl.a. oppe i en av dem - "The Prudential Building" og tok en "sky-walk".

Nå er jeg nettopp kommet derifra og er tilbake i min vanlige, uvanlige hverdag. Jeg trives godt, men savner allikevel dere der hjemme. Er det noen som har lyst til å sende meg noen ord, så er adressen:

Ina Forsbakk
c/o Frank Merola
25 Peria Drive
Rocky Hill
CT 06067 1741
USA.

Jeg blir kjempeglad for litt oppmerksomhet hjemmefra (og jeg trenger fremdeles å høre litt sladder ...) Til neste reisebrev skal jeg sende noen bilder.

Vil gjerne sende en spesiell hilsen til Rolf, Gunnveig, Bjørn Ronny, Harriet og Martin Alternes.

SEE YOU!

- Ina -

A
N
NANCY
E
L
ØYVIND
S
E

Heimhug
selges på butikken
på Alteren.

Pris kr. 20,-